

MEGHÍVÓ

Augusztus 20-án, Szent István Király Ünnepe a budapesti Szent István-bazilika előtti téren szentmisével és az Országos Szent Jobb Körmenettel emlékezünk meg első Szent Királyunkról. Az ünnepi koncelebrált szentmisére szeretettel hívom és várom a paptestvéreket, a szerzeteseket, az egyházi egyesületek és mozgalmak tagjait és minden kedves hívót.

Részvételünkkel, közös imádságunkkal és énekünkkel járuljunk hozzá egyházi és nemzeti ünnepünk méltó megtartásához. Kérem a Felelős Lelkipásztorokat, hogy a jövőben a templomi hirdetésekben már a nyár elején tájékoztassák híveiket az ünnepi szentmiséről és körmenetről, és lehetőség szerint szervezzék meg minél nagyobb számban a hívek részvételét. Mivel ez az ünnepség magyar egyházunk legreprezentatívabb eseménye, ezért szeretettel invitálom a Paptestvéreket, hogy amennyiben lelkipásztorilag indokoltnak tartják, alapos meghirdetést követően – különösen is a belvárosi templomokban – akár az aznap esti szentmise elhagyásával is, híveikkel együtt vegyenek részt az ünnepi szentmisén és körmeneten. A helyszín megközelítéséhez szükséges belépőjegyet el fogom juttatni a Főegyházmegye minden papjához.

Szeretettel várjuk a híveket, akik 14ó-tól – biztonsági átvizsgálást követően – érkezési sorrendben foglalhatják el a helyeket a kijelölt szektorokban. *Erdő Péter bíboros, prímás, érsek*

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2018 JÚLIUSÁBAN (II.)

„Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt,” (Lk 2,52) összegzi Szt. Lukács Mária és József nevelő tevékenységének eredményét. Ezzel az evangélium rámutat a gyermek teljes fejlődésének legjobb és legalapvetőbb feltételeire. Az első helyen a bölcsességben való növekedés áll. Nem csupán a tudásban és képességekben való fokozott gyarapodásról van szó. A bölcsesség, latinul sapientia, etimológiailag a sapere szóval rokon. Ez utóbbinak jelentése mind a tudni, mind az ízlelni. Az növekszik bölcsességben, aki egyre mélyebben „belekóstol” az életbe, aki egyre tudatosabban éli saját életét. Hiába növekszik éveink száma, ahhoz hogy éretté váljunk meg kell ízlelnünk az életet, meg kell látnunk szépségét, örömet, meg kell találnunk értelmét. Sokan úgy gondolják, hogy az embernek a gondtalan gyermekévek elmúltával „majd megjön az esze”. Az evangélium arra tanít, hogy csak akkor válhat gyümölcsözővé bennünk Isten kegyelme, ha életünk minden szent napján – születésünk első napjától kezdve – tudatosodik bennünk létezésünk csodája. Amikor Istent arra kérjük, hogy avatkozzék be életünkbe, megfélekedünk arról, hogy „a kegyelem föltételezi a természetet”, ahogy azt a skolasztikus filozófia megfogalmazza. Noha Isten kegyelme megelőz minden emberi cselekedetet, a kegyelem hatékonysága attól függ, hogy mennyire képes az ember Istenre hallgatni. Az evangéliumból tudjuk, hogy Jézus növekedése nem csak szülei szemében volt látható, hanem az emberek előtt is, azaz az egész közösség előtt. Mennyire szemben áll ez azzal a ma igen elterjedt individualisztikus szemlélettel, amely szerint a gyermek nevelése a szülők és a család belügye! Minden egyes személy fejlődése és érett személyiséggé válása fontos mindenkinek, mert minden személy java hozzájárul a közjóhoz, másrészt mindenki felelős minden emberi személyért. Ez az élet kultúrájának lényege, az élet pedig a családban jön létre és ott virágzik ki. A család nemcsak az életfakasztás, hanem az Isten ajándékaént érkező élet fogadásának is a helye. Minden új élet lehetővé teszi, hogy felfedezzük a szeretet ajándék természetét. Mindig újra elbűvöl bennünket annak szépsége, hogy már előbb szerettek minket: a gyermekeket már érkezésük előtt szerették. Ez Isten szeretetének elsőségét tükrözi, mindig Ővé a kezdeményezés, mert Ő minden

gyermeket szeretett, még mielőtt ezt bárki bármivel kiérdemelhette volna. A gyermekét méhében hordozó édesanya kérje Istentől a világhoz, hogy mélységében ismerhesse meg gyermekét és olyanak fogadhassa el, amilyen. (vö. AL 166, 170)

Hogyan tudjátok gyerekeiteket beavatni az élet szépségének, örömeinek élvezetébe?

Ma egyre általánosabb az a nézet, amely szerint az emberi életfakasztás nincs a családhoz kötve. Ennek a nézetnek a hívei – manipulálva a kevésbé tájékozott embereket – nem tesznek különbséget a természetes házastársi aktus és a mesterséges megtermékenyítés, vagy valamilyen más eljárás között. Sok mai ember nincs annak tudatában, hogy a gyermek ajándék, amelyet főntről kapunk. A Szentírás ezt a tényt így rögzíti: „Az ember aztán megismerte feleségét, Évát. Az fogant, megszülte Káint, és így szólt: »Embert kaptam Istentől!«” (Ter 4,1). Annak tagadása, hogy az emberi életfakasztásnak szoros kapcsolata van a családdal, nem csupán kulturális, erkölcsi, szociális, gazdasági, vagy antropológiai tévedés, hanem az Isten iránti érzék elvesztése, és ennek következtében annak állítása, hogy az ember önmaga létének irányítója, ideértve az új emberi lény létrehozását is. Teljesen másképp látjuk az életet, ha a hit perspektívájából szemléljük: „Ha egy gyermek nem kívánt körülmények között jön világra, a szülőknek vagy a család többi tagjának mindent meg kell tenniük azért, hogy Isten ajándékaként fogadják őt. Vállalniuk kell a felelősséget, hogy nyitottan és szeretettel elfogadják, mert amikor a világra jövő gyermekekről van szó, a felnőttek semmiféle áldozata nem minősíthető túl nagyoknak vagy túlságosan drágának annak elkerülése érdekében, hogy a gyermek azt gondolja, ő egy tévedés, aki nem ér semmit, aki ki lett szolgáltatva az élet sérüléseinek és az emberek hatalmaskodásának. Egy új gyermek ajándéka, akit az Úr egy apára és anyára bíz, az elfogadással kezdődik, az életre szóló védelmezéssel folytatódik, és végső célja az örök élet öröme. Az emberi személy végső beteljesedésének szem előtt tartása még inkább tudatosítja a szülőkben a rájuk bízott ajándék értékét.” (AL 166)

Mit tudtok tenni azért, hogy a gyerekek őszintén örüljenek, ha kistestvérük érkezik, hogy megértsék: minden gyerek – ők maguk is – Isten ajándéka?

„Az Egyház különleges hálaival támogatja azokat a családokat, amelyek fogyatékos gyermekeket nevelnek és vesznek körül szeretetükkel” (AL 82), mert mindenkinél jobban megmutatják az emberi élet szent és abszolút értékét az egész világnak. Valójában „az emberi élet akkora érték, és az anyja ölen növekedő ártatlan gyermek élethez való joga oly elidegeníthetetlen, hogy semmiképpen sem tekinthetjük az anya saját testéhez való jogának azt a lehetőséget, hogy az ilyen élet ellen hozzon döntéseket. A magzati élet önmagában hordozza célját, és soha nem lehet egy másik emberi lény tulajdonának tárgya. A család oltalmazza az életet minden fázisában, az élet alkonyán is.” (AL 83) Az élet továbbadása isteni tett, ezért mondja Ferenc pápa: „Minden nő részesedik a teremtés misztériumában, amely megújul minden ember születésekor.” (AL 168) Ugyanakkor nem kevésbé szent dolog az új élet tisztelettel fogadása. Mária és József nagysága abban nyilvánul meg, ahogyan Isten szavát fogadták, lehetővé téve, hogy az megtestesüljön. Azok pedig, akik bármilyen oknál fogva biológiai értelemben nem válnak anyává vagy apává, épp úgy arra hivatottak, hogy az életet tiszteljék és befogadják. Az anyaság nem kizárólag biológiai adottság, hanem különböző módokon fejeződik ki (AL 178). „Akik szembenéznek az örökbefogadás kihívásával, és feltételek nélkül, ingyenesen befogadnak egy személyt, Isten szeretetének közvetítőivé válnak, aki ezt mondja: »Még ha anyád megfélekednék is, én akkor sem feledkezem meg rólad.«” (vö. Iz 49,15)”. (AL 170) A családoknak éppen ez a befogadó szeretete képes életet adni azoknak, akik gyakran megtagadják azt.

A szeretet erejét megtapasztaló házaspár tudja, hogy ez a szere-

tet arra hivatott, hogy gyógyítsa az elhagyottak sebeit, meghonosítsa a találkozás kultúráját, harcoljon az igazságosságért. Isten a családra bízta a világ „otthonossá” tételét, ahol minden személy testvért lát embertársában. (AL 183) Mi más lenne képes az élet kultúrájának horizontját ténylegesen szélesíteni a világban, mint a család?

A keresztény házasságok a testvériség melletti tanúságtételükkel, szociális érzékenységükkel, azzal, hogy szót emelnek a hátrányos helyzetűek érdekében, világító hitükkel és cselekvő reményükkel életet visznek a társadalomba. Ezzel szemben körünkben a narcizmus képtelenné teszi az embereket arra, hogy önmagukon, saját vágyaikon és szükségleteiken túltekintsenek. De előbb-utóbb aki használati tárgyként kezeli a másikat, ugyanazon logika szerint saját maga válik kihasználttá, manipulálttá és elhagyottá. Említésre méltó az a tény, hogy a köteleket gyakran olyan felnőttek szakítják el, akik „autonómiát” keresnek, és elutasítják az egymást támogatva és egymással törődve megöregedés eszményét. (vö. AL 184, 39)

Hogyan tudja a családi, baráti vagy plébániai közösség Isten szeretetét közvetíteni azokhoz, akik – saját hibájukból, vagy más okok miatt – nem látják a kiutat nehézzé vált élethelyzetükből?

Ugyanakkor egyedül a családnak van meg az az ellenállhatatlan erejű, Istentől kapott és a következő nemzedéknek továbbadandó képessége, hogy nagy szeretettel fogadja be a leányanyákat, az árvákat, a gyermekeiket egyedül nevelő nőket, a fogyatékosokat és mindazokat, akik különös szeretetet és közelséget igényelnek; a függőséggel küzdő fiatalokat; a magánytól szenvedő házasság nélkül maradtakat, elváltakat vagy özvegyeket; az öregeket és betegeket, akikkel senki nem törődik; egészen odáig, hogy karjaikba fogadják az életvitelükben leginkább katasztrofát szenvedett embereket. (vö. AL 197)

A család eleve az élet kultúrájának letéteményese, mert Isten a családban jelen van. Csak akkor lesz a világ emberségesebbé, akkor kap minden személy méltósága biztos védelmet, ha minden otthonban felismerik Isten és az élet közötti ősi és alapvető kapcsolatot. *Bíró László tábori püspök, MKPK Családbizottságának elnöke, Magyar Katolikus Családegylet elnöke*

HOGY ÉRZEM MAGAM, HA ÉVEIMRE GONDOLOK?

Kedves Testvérek! Először is köszönöm mindenkinek a születésnap köszöntést, papként is jó, ha „kényeztetnek”.

Másodsorban eszembe jut, hogy hány embert is temettem már, és hogy az illető hány évet ért meg. Többször is előfordult, hogy fiatalabban temettem el, s mindig felötlött, hogy ennél már többet éltem meg.

Édesanyám 60 évesen hunyt el, s most 54 lettem. Kérdésként ott motoszkál, hogy megérem majd azt a kort?

Apám 75 éves volt, amikor elment. Számomra ez már egy meglett ember kora. Mondanám, hogy ennyivel be is érem.

Anyai nagymamám 96 évet élt meg. Bízom benne, hogy genetikailag az ő vonalát viszem. Gyakran mondják, hogy az unokában a nagyszülő köszön vissza. Béla bácsi, az ő testvére is vagy 92 évet ért meg.

Hogyan érzem magam, ha éveim számára gondolok? Már 50-nél mondták, hogy innen a lemez második oldala következik.

Hálás vagyok Istennek, hogy már ennyit megélhettem, s bízom benne, hogy Sándor atya után, majd hitben, reményben, szeretetben, egészségben leszek olyan, mint ő 82 évesen.

Hogy is érzem magam? Mint ama gyermek a magas ajtó, kilincs előtt. Valaki, valami vár mögötte, de még nem értem meg rá.

Hála, derű, kíváncsiság, és motiváltság is van bennem, ha éveimre gondolok.

Szeretettel *Tóni a.*